

križaj ga!“ To je omahljivo judovsko ljudstvo, ki komaj čaka onega trenutka, da Jezus prelije svojo drago kri na lesu svetega križa.

Spómnite se tedaj jutri, ko bote prinesli v vežo božjo krasno okinčane oljke in bútarice, tistega veselega dné v Jeruzalemu, ko je še ljudstvo svojo praznično obleko in zelene veje pokladalo po tléh, da vredno počasti svojega kralja, ter ne pozabite nikoli, kako visoko čast in hvalo ste tudi vi dolžni Jezusu, ki vas je s svojo drago kervjo na lesu svetega križa odrešil od večnega pogubljenja. Oljka, ki jo bote imeli v butarah, je pa tudi znamenje in podoba mirú in sprave, katero nam je on skoz svojo smert in terpljenje pridobil. Zelene vejice nas opominjajo, da se mora naše staro grešno življenje v pravej, resničnej pokori ozelenéti, da ne smemo biti podobni suhim vejam, marveč sadonosnim drevesom, ktera dober sad prave pokore obrodijo.

T.

Pošteni Indijan.

Indijan je prosil svojega soseda, da bi mu dal malo tobaka. Ta seže v žep in mu ga dá polno perišče. Drugo jutro pride Indijan zopet k svojemu sosedu in mu prinese nazaj tolar, ktereга je najdel med tobakom. Ko so mu pa nekteri svetovali, da naj obderži denar, položi rokó na sercé rekoč: Tu pri serci imam dobrega in hudobnega človeka. Dobri mi je rekel: „Denar ni tvoj, daj ga nazaj njegovemu lastniku.“ Hudobni človek pa je rekel: „Dali so ti ga in tvoj je.“ Dobri človek reče dalje: „Ni rés; tobak je tvoj, a denar ne.“ Hudobni nadaljuje zopet: „Ne bodi neumen in nepokojen, ampak pojdi in kupi si žganja za-nj.“ Res nisem vedel, kaj bi storil; poslednjič se vležem v posteljo, da bi se umiril; pa hudobni in dobri človek sta se vso noč kregala takó, da nisem imel poprej miru, dokler nisem oddal denarja pravemu gospodarju.

L.

Kako se je nekdo naučil očenaš moliti.

Bogat kmetič pride k spovedi. Spovednik ga vprašajo, če zná očenaš. „Ne znam ga“ odgovori kmet, „mnogokrat mislil sem se ga na učiti, pa nikoli se nisem pripravil k učenju.“ Spovednik ga dalje vprašajo če umé pisati ali brati. „Tudi tega ne znam“ pravi kmet. — „Kako si tedaj zapomnite vse svoje dolžnike, kterim dajéte denar in žito, ako ne umete niti pisati niti brati?“ vprašajo duhoven. Kmet z ramami majaje odgovori: „Tega jaz pač sam ne vém, kratko, zapomnim si je.“ Duhoven nadaljujejo: „Naložite si v pokoro, posejevati revnim ljudém žita, katero vam poverniti obljubijo po žetvi!“ „Rad storim kakor vkažete“ pravi kmet, ter odide. — Čez malo časa pošljejo duhoven kmetu reveža, kateri je bil po vasi čisto neznan. Revež ga naprosi, da bi mu posodil dva vagana reží. „Kako se pišeš?“ vpraša kmet reveža. Revež mu odgovori: „Oče naš.“ „Ktereга rodu?“ vpraša dalje kmet. „V nebesih, je moj ród“ odverne revež.

Kmet mu dá žita. — Ko mine teden, pošljejo duhovnik družega reveža z imenom: „Posvečeno bodi tvoje imé — iz rodú: „pridi k nam tvoje kraljestvo.“ Zopet čez nekaj časa pošljejo tretjega z imenom: „Zgodi se tvoja volja — iz rodú: „kakor v nebesih takó na zemlji.“ In takó mu pošljejo duhovnik še več revežev, a zadnjič pridejo sami k bogatemu kmetu ter ga vprašajo, če je razposodil žito. „Razposodil sem ga“ odverne kmet. Kako se imenujejo dolžniki?“ poprašajo spovednik. Kmet jame naštevati vse dolžnike po versti takó, da izmoli ves očenaš, in ko se mu gospod nasmejejo vpraša je kmet zakaj se mu neki smejejo, „zató,“ odgovoré spovednik, „ker ste se zdaj naučili očenaš, kterega poprej niste znali.“ Vse mu zdaj razložé, kako mu so polajšali učenje te molitve. Kmet pa je daroval revežem vse žito, ki jim ga je bil razposodil, in je bil duhovniku zeló hvaležen, da ga so v tako kratkem času naučili „očenaš“ moliti.

Iván G.

Pajek in polž.

(Basen.)

Srečala sta se nekega dné pajek in polž. Pajek nagovori polža rekoč: „Ljubi moj, povej mi vendar, kako je mogoče, da ves čas prebivaš v tako majhnej in tesnej hišici, kakoršno nosiš na svojem herbtu? Poglej mene! Jaz prebivam v lepih izbah in poslopjih; včasih predem svojo pajčevino celó okrog kraljevih prestolov.“

Pohlevno odgovori polž: „Majhna, pa moja je hišica, v ktorej prebivam.“

Spomini na mladost.

Oj rajski časi, kje ste vi,
Oj časi mojih mladih dni?
Ko sem po vertecu skakljaj
Nedolžno se s tovarši igral!

Oj rajski časi, kje ste vi,
Oj časi mojih mladih dni?
Ko še nedolžen in vesel
Prebirat strune sem začel!

Oj rajski časi, kje ste vi,
Oj časi mojih mladih dni?
Ko sem po trati šetal se
In bele tergal rožice!

Oj rajski časi, kje ste vi,
Oj časi mojih mladih dni?
Ko mlado moje serčice
Nij bolečin poznalo še!

* * *

Veseljalni časi vi
Za vami duša hrepeni!
Vernite oh, se spet nazaj,
Otroški mi darujte raj!

I. Libijanski.

